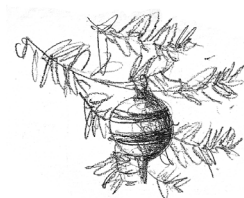

Χριστουγεννιάτικο παραμύθι;

Μια φορά κι έναν καιρό...

Αλλά μήπως δεν ήταν μια φορά κι έναν καιρό, μα μόλις χτες;

Ή μήπως όλα αυτά που θα σας αφηγηθώ γίνανε πριν από λίγα μόνο χρόνια;

Τι να σας πω κι εγώ; Δεν είμαι σίγουρος... μα πάντως σίγουρο είναι πως μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα αγοράκι που το λέγανε... ας πούμε Μάνο.

Ο Μάνος, λοιπόν, έμενε με τη μητέρα και τον πατέρα του –αδέλφια ο Μάνος δεν είχε– σ' ένα όμορφο σπίτι.

Όμορφο; Ε, καλά, μη φανταστείτε πως ήταν και καμιά βίλα.

Ένα απλό σπίτι ήταν.

Στην πίσω του πλευρά είχε μια αυλή γεμάτη με λουλούδια και μυρωδικά φυτά – τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, χρυσάνθεμα και αγγελικούλες, λουίζες, δάφνες.

Στην μπροστινή πλευρά υπήρχε μια φαρδιά πρασιά – εκεί ήταν φυτεμένα τέσσερα δέντρα: δυο ακακίες και δυο πιπεριές.

Μέσα στο σπίτι υπήρχε ένα μεγάλο σαλόνι, μια τραπεζαρία, μια κρεβατοκάμαρα, η κουζίνα βέβαια και το μπάνιο. Και ακόμα το δωμάτιο του μικρού Μάνου. Ένα δωμάτιο γεμάτο με παιχνίδια – ξύλινα αλογάκια, τρενάκια, αυτοκίνητα και επιτραπέζιες κατασκευές.

Μέσα σε αυτό το δωμάτιο ο Μάνος έπαιζε άλλοτε μόνος κι άλλοτε με τους φίλους του – αγόρια και κορίτσια της γειτονιάς.

Κι όμως το αγαπημένο του παιχνίδι, τον μαξιλαροπόλεμο, ο Μάνος δεν το έπαιζε μέσα στο δικό του δωμάτιο.

Ο Μάνος, που λέτε, αγαπούσε πολύ τη μητέρα του και το ίδιο πολύ αγαπούσε και τον πατέρα του. Τα κυρια-

κάτιστα πρωινά τού άρεσε να τρέχει στην κρεβατοκάμαρα των γονιών του κι άλλοτε να ακούει τον πατέρα του να τραγουδά με την όμορφη φωνή του κι άλλοτε πάλι να αρπάζει το μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι της μητέρας του και να ξεκινά έτσι έναν θεότρελο μαξιλαροπόλεμο.

Αν δεν το καταλάβετε, να σας το πω πιο ξεκάθαρα: Οι πιο καλοί φίλοι του Μάνου ήταν οι δυο γονείς του.

Είχαν άλλωστε σχεδόν και τα ίδια γούστα. Τους άρεσαν τα ίδια πάνω κάτω φαγητά, τα ίδια περίπου βιβλία και τραγούδια, οι ίδιες ταινίες.

Αλλά εκεί που και οι τρεις απόλυτα συμφωνούσαν ήταν σε δύο πράγματα.

Το ένα είχε να κάνει με... τον πασατέμπο – καλοψημένος και με λίγο αλάτι πασπαλισμένος.

Το άλλο είχε να κάνει με το χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Όλο το καλοκαίρι κάνανε βόλτες στις γύρω από το σπίτι τους εξοχές και μασουλάγανε πασατέμπο.

Και τον χειμώνα περιμένανε πώς και πώς να φτάσουν τα Χριστούγεννα για να στολίσουν το δέντρο τους.

Το δέντρο που στολίζανε ήταν ψεύτικο. Για πολλά χρόνια το ίδιο δέντρο είχανε.

Από τα μέσα του Δεκέμβρη λοιπόν ο πατέρας ανέβαινε στο πατάρι και κατέβαζε από εκεί το ψεύτικο ελατάκι.

Το έβαζε πάνω σε ένα τριγωνικό τραπεζάκι και η μητέρα ξεκίναγε αμέσως να του ξεδιπλώνει τα κλαριά.

Μόλις εκείνη τέλειωνε, ο Μάνος άρχιζε να διαλέγει το πού θα κρεμαστεί η κάθε μπάλα και το κάθε άλλο στολίδι.

Αυτά που του αρέσαν περισσότερο τα κρεμούσε από την μπροστινή πλευρά του δέντρου. Τα λιγότερο όμορφα, στα πλάγια. Για την πίσω πλευρά αφήνε κάτι ξεθωριασμένες μπάλες και κάτι ξεχνουδιασμένα κουκλάκια.

Μόλις τέλειωνε με το κρέμασμα των στολιδιών, η μητέρα έπιανε να περνάει ανάμεσα στα κλαριά του ελάτου τις ασημόχρυσες γιρλάντες – μπλίρες τις έλεγε.

Σε αυτή τη δουλειά η μητέρα ήταν άφταστη. Την έκανε γρήγορα και με μοναδικό τρόπο. Όταν τέλειωνε, το ψεύτικο δεντράκι έδειχνε σαν ένα δέντρο φερμένο από κάποιο μακρινό αστέρι.

Μα το στόλισμα δεν είχε τελειώσει.

Τώρα ήταν η σειρά του πατέρα να στολίσει το δέντρο με τα φωτάκια.

Αυτή ήταν η πιο δύσκολη δουλειά, μιας και τα καλώδια που συνδέανε τα πολύχρωμα φωτάκια πάντα μπερδευόντουσαν και τον δυσκολεύανε τον καημένο τον πατερούλη. Κι αυτός όλο και μουρμούραγε έτσι καθώς προσπαθούσε να βιδώσει κάποια λαμπιόνια που δε λέγανε να ανάψουνε.

Μα στο τέλος τα κατάφερνε και να που όλο πια το έλατο, ντυμένο με φωτάκια που λαμπυρίζανε ίδια με άστρα, λαμποκοπούσε.

Σειρά του Μάνου και πάλι – η φάτνη έπρεπε να μπει στη βάση του δέντρου.

Τώρα και οι τρεις –Μάνος, μητέρα και πατέρας– στεκόντουσαν γύρω από το μαγικό δεντράκι, το έλατο το χριστουγεννιάτικο.

Η μητέρα έκλεινε τα άλλα φώτα της σάλας. Και όλα εκεί μέσα στο δωμάτιο... αλλάζανε.

Ο καναπές λες και γινότανε ένα πολύχρωμο σύννεφο από αυτά της δύσης.

Οι πολυθρόνες γινόντουσαν βαρκούλες που αρμενίζανε σε σκουρόχρωμο πέλαγο – το χαλί ήταν.

Κάτι παιδάκια από ένα κάδρο ήταν ίδια με τα αγγελάκια που πετούσαν πάνω από τη φάτνη.

Και να που στο ταβάνι του σαλονιού, εκεί που κρεμότανε ο κρυστάλλινος πολυέλαιος, ερχότανε και κούρνιαζε το αστέρι των μάγων.

Η μητέρα, ο πατέρας και ο Μάνος πάντα γύρω από το έλατο. Και ξεκινούσανε και οι τρεις να τραγουδάνε τις γλυκές μελωδίες των Χριστουγέννων – να, σαν κι αυτή που λέει για μια Άγια Νύχτα:

*Άγια Νύχτα,
σε προσμένουν
με χαρά
οι χριστιανοί...*

Όμορφα σας λέω πως ήτανε. Τόσο μαγευτικά, που λες κι όλα είχαν βγει μέσα από ένα παραμύθι... Πως ήταν όλα ένα παραμύθι.

Γι' αυτό κι εγώ, τώρα που τα θυμήθηκα όλα αυτά

και κάθισα να σας τα αφηγηθώ, ξεκίνησα μ' εκείνο το «Μια φορά κι έναν καιρό...».

Αλλά εσείς θα το έχετε καταλάβει πως όλα τούτα μπορεί να γινόντουσαν κάποτε, αλλά παραμύθι δεν είναι σίγουρο πως ήταν...

Ναι, λοιπόν! Δεν είναι παραμύθι. Αλήθεια είναι...

Τα έχω εγώ ο ίδιος ζήσει.

Εγώ είμαι ο μικρός εκείνος Μάνος.

Και αν –όταν πια μεγάλωσα κι από μικρός έγινα ο μεγάλος Μάνος– μου αρέσει να γράφω ιστορίες χριστουγεννιάτικες, είναι γιατί μια από αυτές εγώ ο ίδιος την έχω ζήσει.

Μα κι όσες έγραψα κι αυτές αληθινές είναι... Έστω, σαν αληθινές μοιάζουν.

Όπως και να είναι... ιστορίες για τα δικά μου Χριστούγεννα μοιράζομαι μαζί σας.

